

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8447/2021
28.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Станимир Радосављевић, адвокат из ..., против туженог ВВ из села ..., чији је пуномоћник Зоран Митић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца и ревизији тужиоца АА, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 334/21 од 25.08.2021. године, у седници одржаној 28.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 334/21 од 25.08.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца и ревизија тужиоца АА, изјављене против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 334/21 од 25.08.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 5582/19 од 03.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да им на име накнаде штете исплати износ од 35.777,02 динара са законском затезном каматом од 19.05.2020. године до исплате, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 103.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 334/21 од 25.08.2021. године, ставом првим и другим изреке, одбијене су жалбе тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 5582/19 од 03.09.2020. године, као и захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено преко пуномоћника изјавили посебну ревизију, сходно члану 404. став 1. ЗПП, а тужилац АА је изјавио ревизију лично.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске

заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Наиме, нижестепени судови су одбили тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцима накнади материјалну штету, из разлога што тужиоци нису пружили доказе да је тужени извршио штетну радњу (сеча стабала на парцели у власништву тужилаца) на основу чега судови закључују да тужени није одговоран ни у обавези да тужиоцима накнади штету. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а образложење побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева у сладу је судском праксом у тумачењу и примени материјалног права, тако да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни новим тумачењем права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Наиме, Законом о парничном поступку, чланом 468. став 1. прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да у таквом спору против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6), као и да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3. ЗПП) осим из члана 404. овог закона (члан 410. став 2. тачка 5. ЗПП).

Тужба је поднета 18.06.2015. године.

Побијаном пресудом, одлучено је у поступку о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, јер се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, из чега следи да ревизија није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП. Осим тога, тужени АА је изјавио ревизију лично, а не преко пуномоћника адвоката, па ревизија туженог ни из тог разлога није дозвољена, сходно члану 410. став 2. тачка 2. у вези члана 85. став 6. ЗПП.

У конкретној ситуацији ценећи све околности, трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл.404, 413. и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић